tört elő szeméből, — bárcsak ledugná már valaki a fejét! Olyan borzasztó idelent egyedül!

Ahogy ezt mondta, kezére nézett és meglepetve látta, hogy sírás közben fölhúzta a nyuszi egyik fehér glaszékeztyűjét. — Hogy lehet ez? — gondolta. — Ha ez fölfért a kezemre, akkor én megint kicsi vagyok! — Fölkelt és az asztalhoz lépett, hogy azon mérje meg magát és úgy találta, természetesen csak nagyjában, hogy most mindössze két láb magas, sőt hogy rohamosan zsugorodik tovább. Csakhamar rájött, hogy ez a legyezőtől van, amit a kezében tart. Gyorsan eldobta hát, éppen jókor, különben teljesen összezsugorodott volna.

— Szerencsésen megmenekültem! — szólt Alisz, de azért alaposan megijedt a hirtelen változástól. — És most a kertbe! — Teljes gőzzel rohant a kis ajtóhoz, boldogan, hogy még életben van. De hogy hogy nem, a kis ajtó megint be volt zárva és a kis aranykulcs az üvegasztalkán feküdt, mint előbb. — A helyzet rosszabb, mint valaha! — gondolta szegény gyermek, — ilyen kicsi, mint most, még sohase voltam. És kijelentem, hogy ez rémes, sőt nagyon rémes!

Alig hogy ezt kimondta, megcsúszott és bumszti! A következő pillanatban állig volt benne a sós vízben. Először arra gondolt, hogy valahogy a tengerbe esett. — Ez esetben vasúton hazamehetek, — mondta magában. Alisz életében eddig csak egyszer volt tengerparton és azt gondolta, hogy az mindenütt egyforma. Amerre csak megy az ember, mindenütt sok fürdősátor, sok gyerek, akik faásóval ásnak a homokban, azután egy sor lakóház és mögötte egy vasútállomás.

Csakhamar rájött, hogy a könnyek tavában van, amelyet akkor sírt össze, amikor kilenc láb magas volt. — Miért is sírtam anynyit, — sopánkodott Alisz, miközben ide-oda uszkált, kiutat keresve. — De meg is bünhődöm érte, mert úgy látszik, a saját könnyeimben fogok megfúlni. Ez lesz csak a csodálatos dolog! Különben, — ma úgyis elég csodálatos minden.

Ebben a szempillantásban kicsit arrébb

valami loccsanást hallott. Gyorsan közelebb úszott, hogy megnézze mi az, hát csak látja, hogy az egy nagy rozmár- vagy viziló-féle állat. De bizony nem volt az sem rozmár, sem viziló, hanem egy inci-finci egérke. Csak Alisz volt olyan kicsiny, hogy ekkorának látta. Az egér valahogy szintén belepottyant a tóba, akárcsak Alisz.

— Érne az valamit, — gondolta Alisz, — ha megszólítanám ezt az egeret? Olyan rendkívüli idelent minden, hogy talán még az egerek is beszélnek. Próba szerencse! — Evvel